

КВИЗ „НАЈСЛАБИЈА КАРИКА”, МОДЕЛ МАЛЕ ИГРЕ ЗА ВЕЛИКЕ МАЗОХИСТЕ

Вежбање самопонижена

Шта толике људе подстиче да се добровољно јавно брукају учешћем у једном дебилном англосаксонском такмичењу? Зашто да некритички усвајамо сваку шарену лажу коју нам мистификовани „свет” нуди као прави сјај? Хоћемо ли да будемо као несрећни домороци Јужне Америке које су конкистадори покорили стакленим перлама, огледалцима, алкохолом?

Пише: Маја Радонић

Квиз „Најслабија карика” на БК ТВ је као створен за мазохисте, а очигледно је да их има довољно. Довољно да се пријављују на такмичење, а и довољно оних који то гледају и не примећују бездушност читаве концепције, као ни бесмисленост тог дириговано дехуманизованог приступа. Овде су понижавања, исмевања и хладноћа прописани део „игре” и сви без речи пристају на то.

Зарад чега?

Није сасвим јасно, то би морао неки „јунговац” дубински да изанализира. Ако је због награде, то јест пара, добици у том квизу и нису неки значајни. Постоје други квизови у којима су награде веће, питања лакша, а водитељи се понашају релативно нормално (неки морају да буду чак и нападно љубазни и насмејани).

БЕКСТВО ОД СОПСТВА

Шта толике људе наводи да се излажу том понижењу пред камерама, а када „испадну” из игре да скрушено признају како јесу били најгори или најглупљи, како је само још један био приближно глуп или збуњен као и они и како су заслужили да испадну? Критика и самокритика, све дивне тековине наказног комунизма, оставиле су дубок траг у душама наших људи, па су хришћанско покајање, које пре свега тражи меру и прецизност у сагледавању својих грешака и исправљање истих, замениле самопонижавањем пред ТВ камерама, осећањем кривице за све и свашта, мазохистичко преузимање стварних и умишљених „грешака”, клечање пред разним непријатељима, силницима и назови „ауторитетима”, као што је и несрећна водитељка поменутог квиза Сандра Лалатовић. Зашто несрећна? Па зато што очигледно није свесна да када предуго глумимо да смо нешто друго, или чак поверујемо да је та наша тамна страна занимљива и пожељна, ми се полако саображавамо са њом и постајемо заиста оно што глуматамо или одигравамо, зарад, рецимо, испуњавања пропозиција једног дебилног англосаксонског такмичења. Пристајемо ли ми то да се делимо на „победнике” и „губитнике”, сматрамо ли да смо животиње у светској арени које се боре свим средствима да неког победе и избаце из „игре”, јер „ако нећу ја њега, он ће мене” и сличне максиме које смо почели масовно да усвајамо? Да ли на овом нашем свету постоји још неки систем вредности а да није заснован на западној протестантској етици? Шта је са нашим православним, византијским наслеђем, словенског стила? Није довољно практичан, рећи ће неки, није оријентисан овоземаљски, рећи ће други, застарео је, рећи ће трећи... Али, да ли је могуће поистоветити се са туђим системом вредности, а не изгубити себе, да ли се може побећи од себе, свог порекла и дубинског наслеђа, да ли је икада икоме то успело?

НЕПРОЦЕЊИВО ЗА БЕЗВРЕДНО

Тешко. А и зашто бисмо то чинили, зашто да некритички усвајамо сваку шарену лажу коју нам свет нуди као прави сјај? Хоћемо ли да будемо као несретни домороци Јужне Америке које су конквистадори покорили стакленим перлама, огледалцима, алкохолом? Због којих то „дрангулија” желимо да променимо себе до непрепознавања — због „кока-коле”, мек-доналдса, лаквих дрога, „фирмираних” крпа, уложака са крилцима, избељивача рубља и зуба, можда и савести?

Шта нам траже у замену? Цена права ситница, рећи ће неки, јер смо то добили забадава — наше мисли, време, таленте, слободу, мало наше савести, мало стида и на крају оно најважније, нашу душу? Све непроцењиво дајемо за безвредно — ко још тако тргује? Само неко ко је обманут или самообманут. Или суманут.

Могли бисмо да прогласимо крај ове велике самораспродаје, а за почетак да престанемо да играмо различите дебилне наградне игре пред камерама, а и без њих, јер то није ни тако безазлено ни забавно како се чини, и не приличи никоме ко себе сматра одраслом, одговорном особом које се његова деца неће стидети једнога дана. Немојмо да будемо слабе или јаке карике у туђим играма, будимо људи. <

(Децембар 2005)

У „НАЈСЛАБИЈОЈ КАРИЦИ” ПОНИЖАВАЊЕ, ИСМЕВАЊЕ И ХЛАДНОЋА СУ ПРОПИСАНИ ДЕО „ИГРЕ” И СВИ БЕЗ РЕЧИ ПРИСТАЈУ НА ТО. ЗАШТО? НОВАЦ? ПОСТОЈЕ ДРУГИ КВИЗОВИ У КОЈИМА СУ НАГРАДЕ ВЕЋЕ, ПИТАЊА ЛАКША, А ВОДИТЕЉИ СЕ ПОНАШАЈУ ГОТОВО НОРМАЛНО